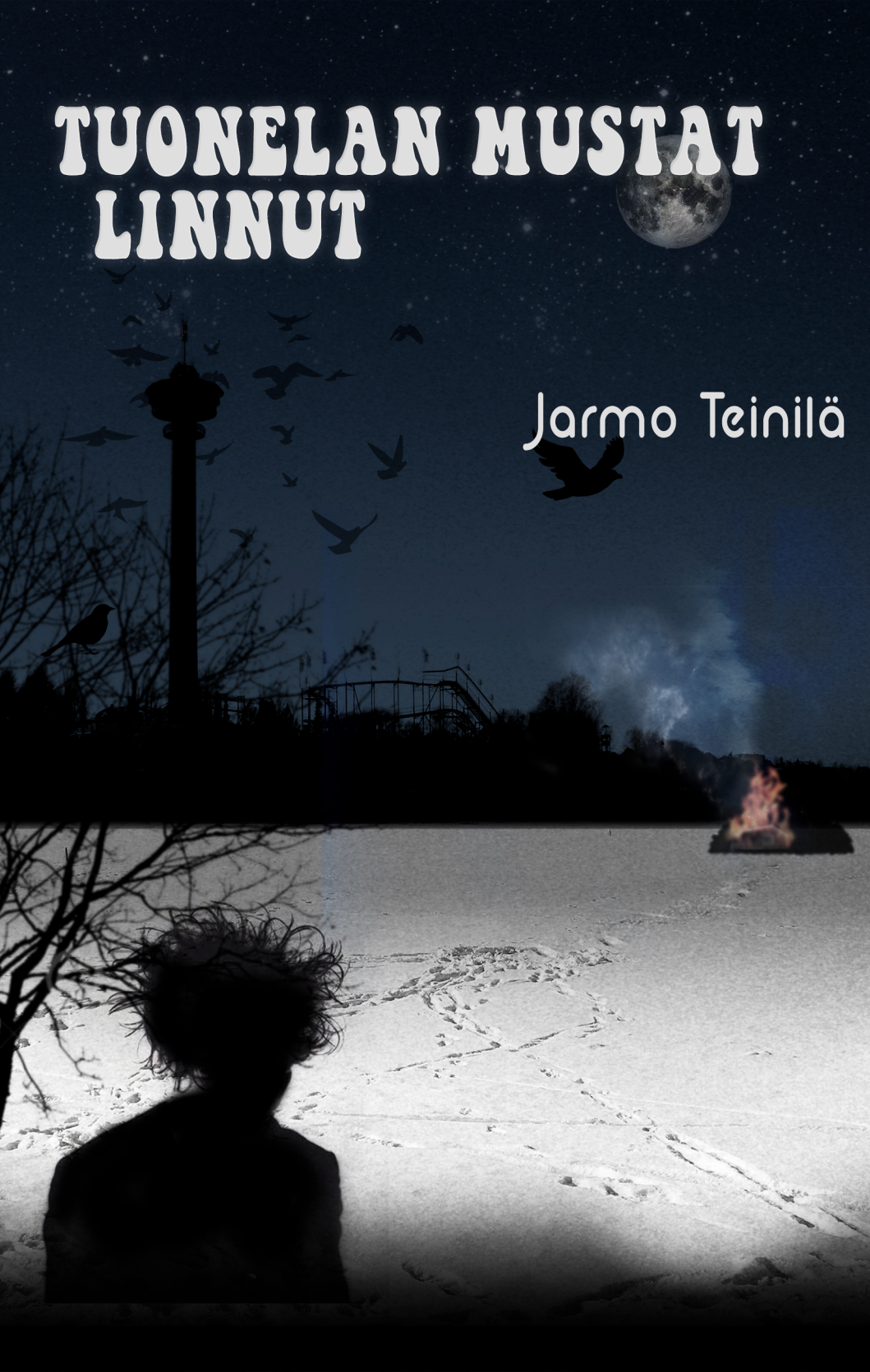

TUONELAN MUSTAT LINNUT

Jarmo Teinilä

Tuonelan mustat linnut

JARMO TEINILÄ

Tuonelan mustat linnut

Romaani

© 2016 Jarmo Teinilä

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789523394001

*”Ja syntikin mustia verkkoja vaan
on laajalle laskenut korpehen maan.
Niin pianhan niihinkin tarttua vois,
jos käsi ei enkelin kädessä ois...”*

(Maan korvessa kulkevi lapsosen tie, Immi Hellén, 1884)

Poika istui yksin kotona isoa mustavalkotelevisiota tuijottaen. Tällä kertaa häntä ei otettu mukaan mökille. Ohjelmassa kolme henkilöä, mies ja kaksi naista kävelivät taloon, missä esineet tuntuivat olevan noiduttuja. Mies huomasi suuren mustaksi maalatun peilin huoneessa, joka oli täynnä outoja esineitä. Hän pyyhki maalin pois ja koski peilin pintaa sormellaan. Pinta väreili kuin vesi muodostaen kosketuskohdasta loittonevia pieniä aaltoja. Mies näki, että peilin sisällä oli toinen todellisuus.

Poika rakasti *Yöjuttuja*, yliluonnollisia tarinoita, joita hän katseli viltin alta. Hän ei käsittänyt kaikkea, mitä ohjelmassa tapahtui, mutta se vain kiihdytti hänen mielikuvitustaan.

Mies sanoi jotain naisille, mitä poika ei ymmärtänyt. Hän yritti lukea tekstitystä, mutta kuvaputki oli vaurioitunut ja sanat hajosivat tulkitsemattomiksi merkeiksi. Mies näytti ehdottavan naisille, että he astuisivat peilin sisään. Hetken emmittyyään naiset suostuivat. Mies astui ensimmäisenä läpi peilin, naiset seurasivat toisiaan kädestä pitäen. He olivat tulleet viidakkoon, missä kaikki oli luonnottoman suurta. Ohi kiisi jättiläismäinen sudenkorento. Sitä seurasi syöksyvä

lentolisko, kolmikko kumartui ja yritti piiloutua hirviöltä. He kääntyivät ja lähtivät pakoon, mutta peili oli hävinnyt. Kaikkialla näkyi vain suuria ja vielä suurempia eläimiä. He olivat jääneet vangiksi peiliin, aikaan ennen ihmistä.

Silloin ikkunaan koputettiin ja poika säikähti. Hän yritti pitää pelkonsa kurissa ja kiipesi sohvalle katsomaan. Aluksi hän näki vain peilikuvansa, mutta sitten ikkunan taakse ilmestyi rivosti hymyilevä mies. Poika putosi peloissaan sohvalla selälleen ja konttasi nurkkaan. Mies koputti ikkunaan uudestaan ja vaati päästä sisälle. Poika istui nurkassa vanhanaikaisen ompelukoneen takana ja laittoi kädet korvilleen, jotta ei kuulisi miehen huutoa. Hän kurkotti sohvalla viltin ja piiloutui sen alle. Viltin alla oli pimeää ja turvallista. Se ei ollut samaa pimeyttä kuin saadaan valot sammuttamalla. Viltin alla ei ollut varjoja. Poika kuvitteli olevansa suuren valkoisen purjelaivan kannella. Ruorin takaa hänelle vilkutti tuuheakulmainen ja vakava, mutta hymysilmäinen mies. Poika kutsui häntä vaariksi. Laivan vieressä lensi iso valkoinen lintu. Vaari sanoi, että se oli albatrossi. Jonain päivänä pojastakin tulisi kapteeni, vaari huudahti. Tai oikea Amiraali Maelström. Poika hymyili vaarille ja suuntasi vakavoituneen katseensa horisonttiin. Pian tyrskyt alkoivat lyödä kannen yli ja vaari kehotti poikaa menemään alas hyttiin suojaan. Poika ei pelännyt. Hän nuolaisi poskiltaan suolaiset merimiehen kyyneleet ja hymyili uhmakkaasti. Poika, vaari ja laiva olivat samasta puusta veistetyt.

1.

Syksyllä, parisen kuukautta sitten, Ilmari oli saanut äidiltään postikortin, jossa oli äidin osoite Hervannassa ja puhelinnumero. Kortissa äiti toivotti hyvää syntymäpäivää, kaksi viikkoa myöhässä. Ilmari oli täyttänyt kaksikymmentäseitsemän. Myöhästyminen ei ollut täysin äidin syy; Postilla ja Alkolla oli osuutta asiaan. Äiti oli lähettänyt kortin Ilmarin viimeiseen osoitteeseen Valkeakoskella, joten hän oli vain kaksi ovea jäljessä ja käsialasta päätellen viinapullon edellä. Ilmari ei ollut kuullut äidistään mitään lähes kahteenkymmeneen vuoteen. ”Hyvää syntymäpäivää rakas poika”, oli äiti kirjoittanut. Ilmari ei tuntenut mitään, joten hän käveli läheiseen Alkoon.

Ilmari oli kuuden, kun näki Taiston ensimmäisen kerran. Hän oli ollut ulkona leikkimässä ja eteisessä kuuli äitinsä itkävän. Joku mies oli äidin kimpussa ja Ilmari jähmettyi paikoilleen. Kun mies sai tekonsa tehtyä, hän tarttui Ilmariä tukasta ja heilutteli kulliaan pojan nenän edessä.

”Haista sitä, se haisee sun äidiltä”, hän sanoi Ilmarille. Sitten hän löi Ilmariä avokämmenellä kasvoihin, niin että tämän pää osui eteisen ovenkarmiin ja hän menetti tajuntansa. Kun Ilmari vihdoinkin tokeni, hän haistoi tutun tuoksun. Äiti oli keittänyt kahvia ja tehnyt hänelle pullamössöä.

”Tässä on Taisto”, äiti sanoi.

”Ilmari”, poika sanoi arasti.

”Me näimmekin jo, kun kompastuit eteisessä”, Taisto sanoi ja iski silmää Ilmarille. Äiti katsoi Ilmarin kuhmua otsassa ja torui:

”Miten sinä nyt sillai kohelsit?”

Ilmari katsoi korttia ja mietti, vieläköhän Taisto on kuvioissa mukana. Vieläköhän lapset hänen lähellään kompuroivat eteisessä ja vieläköhän hänen naisensa kaatuvat portaissa. Hän avasi viinipullon ja kaatoi lasin täyteen. Tapojensa vastaisesti hän joi lasin kerralla tyhjäksi ja kaatoi heti lisää. Tuo postikortti oli pysäyttänyt Ilmarin arkisen kamppailun ja herättänyt jälleen vanhan kipinän. Kaikki alkaisi taas alusta, mutta nyt Ilmari olisi riittävän iso puolustautumaan. Luulin ymmärtäväni mitä Nietzsche tarkoitti ikuisella paluulla, mutta tuskin tätä kuitenkaan, Ilmari pohdiskeli synkkänä.

Ennen kuin äiti oli löytänyt Taiston, Ilmari sai katsella televisiota päiväkausia rauhassa. Isä oli muuttunut valokuvaksi kirjahyllyyn, kun hän oli ollut neljä. Rekse, Ilmarin äidin nuorempi veli toi hänelle ruokaa, kun äiti oli reissuillaan. Reksan kanssa Ilmarilla oli aina hauskaa.

Kerran Rekse meni tapaamaan jotain tyttöä ja Ilmari istui oven takana odottamassa. Hänelle tuotiin lasi olutta ja mankka, joka soitti isojen poikien lauluja. Kyllä Ilmari tiesi, mitä oven takana sillä välin tapahtui. Sitä hän vain ihmetteli, ettei kuullut tytön itkevän. Äiti itki aina. Toisella kertaa Rekse vei Ilmarin ostoksille, ja piilotti takkiinsa pitkän pätkän lenkkimakkaraa. Kassalla Ilmari tokaisi viattomasti ääneen, että kuinka Rekse unohti maksaa sen. Eno tarttui poikaa kädestä ja sitten he juoksivat.

Niihin aikoihin Ilmari opetteli avaamaan viinapullon, niin että korkin rengas ei irronnut. Se oli tarkkaa puuhaa. Terävällä ruuvitaltalla tai teräspiikillä pikkuhiljaa edestakaisin vääntäen rengas venyi ja lähti lopulta korkin mukana. Sitten viinat kaadettiin ämpäriin ja tilalle laitettiin vettä. Vielä korkki varovasti kiinni ja kun Alko sulki ovensa viideltä, vesipullon

hinta nousi kaksinkertaiseksi koskenkorvapulloon verrattuna. Illan tultua Rekso laittoi yhden pullon kumpaiseenkin hihaan ja lähti Tammelan torille töihin. Hän lupasi aina mennä katsomaan Ilmaria mahdollisimman pian. Ei Ilmari sillä välin nälkään kuolisi, hänellä oli nopeammat jalat kuin Nekalan T-kaupan myyjällä.

"Teinilän kirja ei välttämättä myy paljon,
mutta jokainen sen lukenut kirjoittaa itse
kirjan."

Tapani Kinnunen

9 789523 394001

TUONELA
INC

www.tuonelainc.fi